

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 63.315/1

van 9 mei 2018

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 betreffende rechtstreeks toegankelijke hulp voor personen met een handicap wat betreft de combinatie van rechtstreeks toegankelijke hulp en niet-rechtstreeks toegankelijke ondersteuning’

Op 11 april 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 betreffende rechtstreeks toegankelijke hulp voor personen met een handicap wat betreft de combinatie van rechtstreeks toegankelijke hulp en niet-rechtstreeks toegankelijke ondersteuning’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 3 mei 2018. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 9 mei 2018.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan. Dat onderzoek noopt slechts tot het maken van de hierna volgende opmerkingen.

2.1. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering heeft uitwerking met ingang van 1 januari 2018.¹

In dat verband moet worden opgemerkt dat het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten slechts onder bepaalde voorwaarden toelaatbaar kan worden geacht.

Het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten is enkel toelaatbaar ingeval voor de retroactiviteit een wettelijke grondslag bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling waarbij, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen worden toegekend of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de continuïteit of de goede werking van het bestuur en daardoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

Enkel indien de retroactiviteit van de ontworpen regeling in één van de opgesomde gevallen valt in te passen, kan deze worden gebillijkt.

2.2. Niettegenstaande het feit dat kan worden aangenomen dat de ontworpen regeling een voordeel toekent, zowel aan de personen die behoren tot de doelgroep als aan de betrokken voorzieningen, rijst de vraag of de toekenning van het voordeel gebeurt met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel. Meer bepaald rijst de vraag of alle personen die behoren tot de doelgroep op gelijke wijze de mogelijkheid hebben gehad om vanaf 1 januari 2018 werkelijk het toegekende voordeel te genieten, aangezien tussen 1 januari 2018 en het tijdstip van bekendmaking van het te nemen besluit, noch de voorzieningen, noch de personen die behoren tot de doelgroep er met zekerheid konden van uitgaan dat de vorm van verblijf die het voorwerp is van dat voordeel in aanmerking komt voor een tegemoetkoming.

De Raad van State, afdeling Wetgeving, beschikt niet over de nodige gegevens om de retroactiviteit van de ontworpen regeling vanuit dit oogpunt te onderzoeken. Op dit punt dient dan ook een voorbehoud te worden gemaakt.

¹ De redactie van artikel 2 van het ontwerp dient in die zin te worden aangepast.

3. In het ontworpen artikel 12, vierde lid, van het te wijzigen besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 schrijve men “maximaal zestig nachten verblijf, al of niet in combinatie met dagopvang, per jaar”.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME